

Kościół pod wezwaniem św. Barbary i Walentego w Siewierzu

Powstał w 1618 r. na południe od Rynku, na miejscu drewnianej świątyni z XVI wieku. Został wybudowany staraniem i z funduszy mieszczan siewierskich i pełnił funkcję kościoła szpitalnego. W XVII-XVIII wieku w kościele odbywały się również sejmiki szlachty Księstwa Siewierskiego. Samodzielna parafia szpitalna istniała do 1840 r., opiekując się położonym obok szpitalem. Przy kościele działało Bractwo Męki Pańskiej oraz Stowarzyszenie Konfraterni Literackiej. Kościół jest murowany i otynkowany, zbudowany na rzucie prostokąta, zamkniętego od południa półkolistą absydą. Od wschodu znajduje się prostokątna zakrystia. Na zewnątrz widać podziały lizenami, przy absydzie przypora. Ściany zostały zwieńczone profilowanym gzymsem, a okna zamknięto łukiem półkolistym w profilowanych obramieniach. Dach jest dwuspadowy, nad zakrystią pulpitowy, kryty blachą. Wieżyczka jest ośmioboczna z latarnią, ma sygnaturkę kształtu barokowego. Portal do zakrystii jest kamienny, prostokątny, znajdują się w nim drzwi z okuciami i zamkiem. Na zewnątrz drzwi zamykane są dodatkową kratą żelazną. Wewnątrz kościoła znajdują się stropy oraz 3 ołtarze. Ołtarz główny późnorennesansowy pochodzi z lat 1620-1640, dekorowany jest ornamentem okuciowym z rzeźbami świętych: Wojciecha, Stanisława, Marcina, Matki Boskiej z Dzieciątkiem, dwóch świętych niewiast i dwóch aniołów. W ołtarzu znajduje się obraz Św. Barbary i Walentego z 1639 r. Ołtarz boczny barokowy, pochodzący z początku XVIII wieku, jest z rzeźbami aniołów oraz obrazem Matki Boskiej Anielskiej. Na drugim ołtarzu bocznym, na deskach, namalowane są postacie świętych: Wawrzyńca i Andrzeja, znajduje się tam również obraz św. Antoniego. W latach 1987-1995 sukcesywnie remontowano wnętrze kościoła i restaurowano główny ołtarz.

